

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2743/2023
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мила Стевановић, адвокат из ..., против туженог Центра за социјални рад Бојник, чији је пуномоћник Станислав Станковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 366/23 од 22.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 366/23 од 22.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 366/23 од 22.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П1 33/22 од 17.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име трошкова за службено путовање и исплате дневница исплати износ од 5.925,50 динара са законском затезном каматом од 13.07.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 85.100,00 динара са законском затезном каматом на износ од 81.300,00 динара од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 366/23 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставу другом изреке, тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 79.100,00 динара са законском затезном каматом на износ од 75.300,00 динара од извршности пресуде до исплате, док је преко овог износа до износа од 85.100,00 динара досуђеног првостепеном пресудом захтев одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, из чије садржине произлази да исту побија због

битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за исплату трошкова за службено путовање и дневница. Имајући у виду разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд је оценио да не постоји ни један од законом предвиђених разлога за одлучивање о посебној ревизији. О основаности тужбеног захтева за исплату новчаних средстава одлучено је применом правила о терету доказивања и одговарајућих одредби материјалног права, при чему одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Наводи ревизије о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка и наводи којим се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања нису разматрани, јер је разлог за изјављивање посебне ревизије законом ограничен само на погрешну примену материјалног права

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужба за исплату поднета је 17.09.2019. године. Вредност предмета спора износи 5.925,50 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**